

uden frister De måske mangt et ungt Menneske, hvem Deres Artikel falder i Hænderne, til at blive således, som De siger, at Mændene i Almindelighed ere, og endelig gjør De den vordende Brud — ikke blot alvorlig stemt overfor det Skridt, hun vil gjøre, og dette kan altid være godt — men, forsåvidt hun tror Dem — og De skriver jo da, for at man skal tro Dem — til en Slags Martyr, der i sand Kjærlighed vies til — når det kommer højt — at forsøge at fortone den sanselige Kjærlighed hos hendes Brudgom i Retning af virkelig Kjærlighed. — Rejs til Romerkirken og se, hvilke Følger det har haft på Familielykke og hjemlig Fred, at Præsters og Nonners ugifte Stand og dermed følgende „renlivede Færd“ kaster Skygge over Hjemmene, og at det kun daarlig bøder derpå, at man har indrettet et Brudevielses-Sakramente til at tvætte dette så godt, som det er muligt. Ægteskabet der nede er og bliver tilsølet, fordi der stiltiende forudsættes, at det dog vilde have været mere renlivet, om Ægtefolkene var forblevne ugifte. En Skygge glider hen over de to, der indgå Pagten; den breder sig, hver Gang Livets Alvor og Strid skulde bringe Ægtefolkene til des fastere at lægge Hånd i Hånd, den dukker tidlig op i Børnene, som snart få indprentet, at „Pater N“. og „Søster P“. ere mere rene end Far og Mor. Lad os ikke her i Norden få et Cølibat, hvor nogle finde Behag i at trone i den ædle ugifte Stand, medens nedenfor denne Piedestal Hjemmene vride sig under Forestillingen om Mændenes Lidenskabelighed og Konernes Lidelser. — Det er selvfølgelig ikke i denne Retning, at De ønsker, at Bevægelsen skal gå; men man bør ikke fortie Konsekvenserne af, at man fører Kampen for Kvindernes Frigjørelse og Ligestilling, som om det var en Kamp *mod* Mændene, hvad det jo slet ikke skulde være. Det vil langt snarere føre til Målet, når Kvinderne her ville gjøre fælles Sag med Mændene. Modstanderne ere ikke særlig i det ene Kjønn. De ere i begge, ligesom Udskejerne ere i begge; thi, tillad mig endnu at give Dem et lidet Ord til Overvejelse: jeg tror, De forvexler Optugtelsen med de medfødte Tilbøjeligheder. Det er ikke Optugtelsen igjennem Århundreder, der har bragt Kvinderne et større Fond af Sædelighedsfølelse — Arvelighed kan De da vel endnu mindre mene; thi som bekjendt arver en Datter ligeså godt efter sin Fader og en Søn ligeså godt efter sin Moder —; men det er ikke heller Optugtelsen; thi Moderen optugter jo